A tisztességtelen nyereség Isten igazságának fényében – 2. rész

Isten, aki igaz, nem tűri a rejtett bűnt. Ákán nem csupán egy ember volt, aki hibázott, hanem a makacsul megtartott hamisság jelképe. A halálos ítélet nem csupán a tett miatt érte, hanem azért, mert nem volt hajlandó azt világosságra hozni. Isten azt kívánta, hogy azt a bűnt hozzák napvilágra, ítéljék meg és távolítsák el, hogy jelenléte visszatérhessen a néphez. A halál a bűn zsoldja, ahogyan Pál apostol is mondja: **„Mert a bűn zsoldja a halál”** (Róma 6:23). **A rablás** mint a hamisság egyik formája nem csupán az emberi jogok megsértése, hanem utálatosság Isten szemében. Isteni ítéletet von maga után, mert aláássa az igazságot, a méltóságot és a Teremtő által megszabott rendet. **Az adó eltulajdonítása** kizárja az Istentől való életet, mert az igazság nem lakhat együtt a rablással. A kettő összeegyeztethetetlen, ahogyan a világosság sem létezhet együtt a sötétséggel. Az Istentől való új élet mélyreható átalakulást feltételez: elszakadást a sötétség cselekedeteitől és őszinte ragaszkodást az igazsághoz. Ahol rablás folyik, ott nincs Istentől való élet, hanem halál, mert ott a hamisság uralkodik, nem az igazság.

Ez az isteni gyűlölet a rablás és a hamisság iránt nem puszta erkölcsi rosszallás, hanem lelki ítélet. Azt mutatja, hogy Isten nem hozható kapcsolatba az igazságtalansággal, és akik tisztességtelenül élnek, elszakadnak az Ő jellemétől. A tisztességtelenül szerzett nyereség nem csupán etikai kérdés, hanem egyenesen Isten szentségének megsértése.

Az emberek előtt sikernek tűnhet, de Isten előtt bolondság: az igazságtalanságra épített élet nem hordozhat áldást. Esztelen döntés ez, amely nem veszi figyelembe a lelki és erkölcsi következményeket. Aki ilyesmit tesz, annak csapda ez, amely halálba visz. Az Írás így figyelmeztet: „Mint a fogoly, a mely nem maga tojta tojásokon ül, olyan, a ki gazdagságot gyűjt, de nem igazán; napjainak felén elhagyja azt, és végre is bolond marad” (Jeremiás 17:11).

Ha valaki – akár szegénységben is – bejelentés nélkül dolgozik, és kibújik az adófizetés alól, közvetlenül és nyíltan megszegi Krisztus törvényét. Az Úr Jézus arra tanított bennünket, hogy legyünk készek adni annak, aki kér tőlünk, és ne rejtegessünk; ne álljunk ellen annak, aki perbe akar szállni velünk, hogy elvegye, amink van, hanem adjunk neki még többet is, mint amennyit kér. Ezt mondja a **Lukács 6:29–30**-ban: „és a ki felső ruhádat elveszi, alsó ruhádat se tagadd meg attól. Mindennek pedig, a ki tőled kér, adj; és attól, a ki a tiédet elveszi, ne kérd vissza.”

Ez az elv a nyíltság és az igazságnak való alárendelődés magatartását fejezi ki, nem a kibúvást vagy a rejtőzködést. Feketén dolgozni, és az adó meg nem fizetésével megtagadni a hozzájárulást a közjóhoz, ellentmond az evangélium szellemének és Krisztus igaz jellemének.

Könnyen észrevehetjük, hogy ezek a Lukács 6-ban olvasható parancsolatok rendkívül nehéz történelmi helyzetben hangzottak el: a zsidók római megszállás alatt éltek, és a római katonáknak törvényes joguk volt arra, hogy javakat, adót vagy akár kényszermunkát követeljenek a helybeli lakosságtól. Az Úr Jézus nem lázadásra szólította fel a tanítványait,

hanem arra tanította őket, hogy alázatos szívvel, az Ő parancsolatai szerint válaszoljanak. Az önkéntes alárendelődésnek és a jogainkról való lemondásnak ez a magatartása azoknak az értékrendjét tükrözi, akik Isten országában vannak.

Ugyanebbe a gondolatmenetbe illik az Ő parancsa: **„Adjátok meg azért a mi a császáré, a császárnak…”** (Máté 22:21). Pál apostol megerősíti ezt az elvet, amikor ezt mondja: „Adjátok meg azért mindenkinek, a mivel tartoztok: a kinek az adóval, az adót…” (Róma 13:7). Ez a parancs nem kivétel, hanem logikus folytatása annak az elvnek, hogy ne álljunk ellen annak, aki erővel elveszi a miénket, hanem éljünk Mesterünknek alárendelve.

Az adó megfizetése az akkori történelmi helyzetben egy gyakran igazságtalan, de Isten által rendelt hatalomnak való alárendelődést fejezett ki. Ezzel szemben a mai adók már nem hódoltatott népekre kirótt sarcok, hanem felelős hozzájárulást jelentenek a közjóhoz, amely infrastruktúra, egészségügyi ellátás és más közszolgáltatások formájában tér vissza hozzánk.

Az életformává vált feketemunka nem alkalmi botlás, hanem folyamatos bűn: tudatos döntés arról, hogy valaki tisztességtelenül és a felsőbbségnek engedetlenül él. Olyan szívről tanúskodik, amelyet nem érintett meg a Szentlélek, és amely nem értette meg a feddhetetlen életre szóló elhívást.

Azt állítani, hogy naponként az igaz Istennel mint Atyánkkal élünk, miközben ezt a bűnt megtartjuk az életünkben, nyilvánvaló hazugság. Isten nem vesz lakozást ott, ahol a hamisság uralkodik. Ő szent, és jelenlétére nem lehet puszta kijelentéssel hivatkozni: azt tiszta életnek kell igazolnia.

Az Istentől való születés után a **Szentlélek** állandó jelenlétként adatik a hívő életébe. Az Úr Jézus ezt mondta: „és ímé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Máté 28:20). Ez az ígéret azokra vonatkozik, akik engedelmességben és tisztaságban élnek. A Szentlélek nem közömbös a bűnnel szemben, hanem tevékenyen munkálkodik megtisztulásunkon és megszentelődésünkön.

Egy gyakorlati példa: ha egy újjászületett ember tisztességtelen dolgot cselekszik – például hanyagságból a munkáltató engedélye nélkül magáncélra használja a céges autót –, a lelkiismerete megfeddi. Bár a tett csekélynek vagy menthetőnek tűnhet, a Szentlélek meggyőzi arról, hogy ez az igazságtalanság egyik formája. Ez a feddés nem pusztán emberi bűntudat, hanem a Szentlélek munkája, aki meggyőzi a lelket a bűnről. Nemcsak megfedd, hanem bűnbánatra és a hiba jóvátételére is indít: a tett beismerésére és az igénybe vett szolgáltatás tisztességes megtérítésére. A Lélek nem fogad el megalkuvást, hanem a világosságra, az igazságra és a megtisztulásra vezeti az embert.

Következésképpen az adófizetés megtagadása nem csupán törvénysértés, hanem Krisztus Lukács 6:29-ben és Máté 22:21-ben adott parancsolatainak elutasítása. Az Ige elutasítása – amely Isten magva (Lukács 8:11), s amelyből az új életnek el kellene kezdődnie – azt mutatja, hogy az Istentől való születés, amely csak akkor megy végbe, ha örömmel befogadjuk az Igét, nem történt meg (János 1:12). Az Írás megmutatja, hogy a Szentlélek azért adatott, hogy ez a mag

kicsírázzon az ember szívében. A Lélek munkája azonban nem megy végbe magától: nyitott és engedelmes szívet feltételez.

Ahol nincs engedelmesség Krisztus parancsolatai iránt – akár a látszólag „apró” dolgokban is, mint amilyen az adófizetés –, az annak jele, hogy a Lélek nem munkálkodik egy új élet kisarjasztásán. Nem azért, mert nincs hozzá ereje, hanem mert a mag kemény, letaposott földre hull, ahol nem tud kicsírázni: megkeményedett szívre, amely elveti azt.

Sursa: *A tisztességtelen nyereség Isten igazságának fényében – 2. rész* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/cikkek/a-tisztessegtelen-nyereseg-isten-igazsaganak-fenyeben-2-resz